

florem eligatis. Alioquin, legatis eisdem nostris damus litteris in mandatis ut ipsis extunc vobis personam idoneam, appellatione remota, præficiant in pastorem. Contradictores, etc.

Datum Romæ, apud Sanctum Petrum, xiiii Kal. Februarii, anno septimo.

CCX (618).

FRATRI P. DE CASTRONOVO, APOSTOLICÆ SEDIS LEGATO.
De patienter et acriter fungenda legatione.

(Apud S. Petrum, vii Kal. Februarii.)

[Debitum charitatis, quæ non quæ sua sunt quærit, exposcit, ut is, qui Rachelem amplectitur contemplationis speculum ascendendo, in necessitatis articulo, Liæ, quamvis lippæ, non refuset amplexus, actionis onera subeundo; quia, licet illa sit pulchra hæc tamen est utilis propter gratiam filiorum, sibi et aliis commodum afferens et profectum. Licet enim Mariæ sedentis secus pedes Domini otium, Marthæ ministerio præferatur, eo quod sit status ille securior, utpote a sæcularium strepitu segregatus: activa tamen potest utilior judicari, eo quod sibi proficiens et aliis, tribulationes sustinet, et pressuras, per quas virtutes suscipiunt incrementum; quoniam, sicut ait apostolus: *Trilulatio patientiam operatur, patientia probationem, probatio spem, spes autem non confundit* (Rom. v). Et plerumque contingit, quod, sicut virtus in infirmitate perficitur, et auditui præbet vexatio intellectum, sic eadem ex tranquillitate tepescit. Nam Abel esse desinit, quem Cain non exercet; et David, quem bella non vicerant, otium superavit. Cum igitur, exigente necessitate, te a contemplationis otio, quo elegeras, ad tempus duxerimus evocandum, ut, in ministerium missus, pro nobis, imo pro Christo, legatione fungaris, quatenus obsecres eos reconciliari Domino, quorum mentes angelus tenebrarum excæcans a cogitatione veri luminis reddidit alienos, non debes recusare laborem, licet gens, ad quam missus es, dura et incorrigibilis videatur, quia potens est Dominus ex lapidibus Abrabæ filios suscitare. Licet autem adhuc in gentem illam secundum tuam non profeceris voluntatem, non tamen minorem potes expectare mercedem, quia Deus non profectum remunerat, sed laborem, juxta quod Scriptura testatur: *Reddet Deus mercedem laborum sanctorum suorum, labori non profectui præmium repromittens*. Unde, Apostolus non se profecisse plus omnibus gloriatur, sed plus omnibus laborasse. Quia igitur firmiter speramus in Domino, cujus est incrementum præbere, quod labori tuo dabit profectum, devotionem tuam monemus, et exhortamur in Domino, per apostolica tibi scripta mandantes, quatenus opportune, importune, instans, arguens et obsecrans, increpando in omni patientia et doctrina, opus evan-

(618) Epistolam hanc edidit Agel. Manrique, *Annal. Cisterc.* ad an. 1205, cap. 1, § 3, tom. III, pag. 443. Sed apud ipsum mensuris aliquibus scætat.

(619) Vide epistolam libri sexti 474, not.

(620) Epistolam hanc laudat Bzovius, *Annal.*

gelistæ, ac ministerium tibi commissum studeas adimplere, firmiter sperans in Domino Jesu Christo, quod ipse, qui affectum tibi præstitit laborandi, ne tuus labor inutilis habeatur, effectum tribuet, et profectum.

Datum Romæ, apud Sanctum Petrum, vii Kalendas Februarii.]

CCXI.

ABBATI CLUNIACENSI (619).

Concedil ei facultatem, ut in abbatibus ad Cluniacense monasterium pertinentibus possit corrigere corrigenda, secundum Deum, et B. Benedicti Regulam.

(Apud S. Petrum, iv Kal. Februarii.)

Solet annuere sedes apostolica, etc., usque inclinati, ad exemplar felicitis recordationis, Cæli. papæ, predecessoris nostri, ut in abbatibus ad Cluniacense monasterium pertinentibus liceat tibi quæsecundum Deum, et beati Benedicti Regulam et statuta ordinis videris corrigenda, corrigere, et ibidem statuere statuenda, liberam tibi, contradictione et appellatione cessantibus, auctoritate præsentium concedimus facultatem; sententiam quoque quam in contumaces et rebelles duxeris canonice promulgandam, ratam habentes, et firmam, ipsam facimus auctore Domino inviolabiliter observari. Nulli ergo... hanc paginam nostræ concessionis infringere, etc. Si quis autem, etc.

Datum Romæ, apud Sanctum Petrum, iv Kal. Februarii, anno septimo.

CCXII (620).

REGI FRANCORUM.

Super extirpatione hæreticorum

(Apud S. Petrum, vii Id. Februarii.)

[Ne populus Israel in Hierusalem ascenderet Dominum oraturus, Jeroboam, filius Nabath, in Bethel vitulum aureum statuit adorandum, fanum et altare construens in excelsis, compellendo prædictum populum ad peccandum. Cum autem solemnitatem, prout in corde finxerat, fecisset filiis Israel, et ascendisset super altare, ut adoleret incensum in sermone Domini, vir Dei accessit ad eum, ut ipsum ab hujusmodi scelere revocaret; sed, quia idem, per prophetam comonitus, corrigere noluit quod commisit, suscitavit postmodum Dominus spiritum Josiæ, regis Juda, qui altare, quod Jeroboam fecerat in Bethel, omnino destruxit, et locum quem plantaverat ex toto succidit. Jeroboam siquidem imitanter vestigia, quidam filii Belial, cum sint lupi rapaces regnum tuum in vestimentis ovium intraverunt, qui, ut populus renatus fonte baptismatis exuat quem in ipso baptismo induit Jesum Christum, et in Hierusalem de cætero non ascendat, vitulum in Bethel, in eos videlicet quos inhabitaverat Dominus constituent, adorantes perverso dogmate, quasi

t. XIII, § 10.

Vide etiam Raynaldum, ad annum 1205, § 57.

Integram edidit Angel, Maurique, *Annal. Cisterc.* ad annum 1205, cap. 8, § 5, tom. III, pag. 445, ex mendis aliquibus non immunem.